

колебахъ се нѣколко врѣме, като бѣхъ убѣденъ, че ако ме зематъ за по-религиозенъ, не щѣтъ да отбѣгнѣтъ да ме укорѣтъ за лицемѣрството ми, или за че сжмъ се навилъ отъ злополучнето. Нѣ, като не намѣрихъ у себе си никаква дияра отъ лицемѣрство, нити отъ навиванье, усѣтихъ се да сжмъ чистъ отъ сичкитѣ укори, които могатъ да станѣтъ, и да не ми се падатъ; и рѣшихъ да бждж за напрѣдъ, както и да се обявѣж за всекога Християнинъ.

Заякнѣхъ по-късно въ това рѣшенье, нѣ отъ тая първа ноцъ въ тѣмницата то захванѣ да никне въ волята ми, и почти да я утвърди. Кѣмъ съмнуване бѣхъ спокоенъ, и се чюдяхъ на това. Мисляхъ на домородството си, на приятелитѣ си, и имахъ увѣренье въ силата на душята имъ, и се утѣшавхъ като си напомняхъ добродѣтелитѣ, които бѣхъ усѣтилъ у тѣхъ.

Защо у мене отъ първо приклоняване кѣмъ мисълта на оногова, когото тѣ трѣбуваше да почювствуватъ, а сега това увѣренье въ твърдостята имъ? Да ли едно таково измѣняване бѣше едно чудо? То бѣше естественниятъ резултатъ на новото ми вѣрване въ Бога. Ехъ! какво ти трѣбува името на чудото, когато религията, въ добринитѣ си, носи величие и истина!

Поерѣдъ ноцъ двоица *секондини* (така наричатъ слугитѣ на вардачитѣ), които бѣхж дошли да ме нагледатъ, намѣрихж ме крайно разяренъ. Тѣ пакъж дойдохж на разсжмване, и тогава бѣхъ умиренъ и расположенъ за шегя.